

Николай Соколов

Приказка за комините

Най-напред се обаждаше Морското гърло. Майсторът, който го иззида, се беше пошегувал, като му сложи широка кръгла шапка. Тези майстори са просто чудаци, на тяхното въображение никога не може да се разчита. Под шапката майсторът разшири отвора на комина, за да прилича на корабна тръба.

– Ето ти едно Морско гърло! – каза майсторът, като слезе от покрива.

И сега Морското гърло надуваше гърдите си до спукване. Намираше се на кърмата на стар пиратски кораб.

– У-у-у! Виждам пристанище! Виждам пристанище!

Другите комини мълчаливо го слушаха, не казваха нито дума, защото знаеха, че Морското гърло обича да се хвали като панаирджийска въртележка. Освен това те чакаха Северния вятър, който пръв се спираше при Морското гърло. Като дойдеше, щяха да го разпитат за кое пристанище става дума и дълго щяха да се смеят на приятните измислици на Морското гърло.

Но този път Северният вятър се забави повече, отколкото беше необходимо. Той дори имаше угрижен вид, не бързаше да поздрави другите комини от голямата стряха и всички се чудеха какво ли се е случило.

Ако ставаше дума за мъглите, които Северният влачеше от върха на сивата планина, това не беше никакво особено събитие. Всички знаеха, че Северният вятър имаше щедро сърце. Всяка есен, точно в определено време, той нахлуваше откъм върха на оределите гори, разтваряше пазва и с две ръце изтърсваше мъглите по земята, сякаш хвърляше ненужни въздишки.

Навярно нещо друго имаше. Комините стояха нащрек и изгаряха от любопитство. Какво ли си говореше Морското гърло със Северния вятър?

Най-сетне Флейтата не издържа. Така се наричаше коминът от източната стряха на планинската вила.

– Ще ида да подслушам! – каза тя. – Ако не разбере за какво се надува Морското гърло, ще се пукна от завист.

– Глупаво същество! – каза Дългият рог. – Да не мислиш, че можеш да се разхождаш по покрива като котка? Само едно мръдване е достатъчно, за да полетиш към земята с главата надолу! Навярно си представяш, че комините са сомнамбули?

Тя погледна своя съсед Дългия рог и виновно сведе очи. Дългият рог беше стар и мъдър комин. Плещите му познаваха не една буря.

– Не мога да чакам повече! – настоя Флейтата. – Поне ми позволете

да се наведе малко!

Но не стана нужда. Морското гърло изрева с дебел глас, като че подгонен от слон. Този път всички забелязаха в гласа му топли и радостни нотки.

– А-у-у-у! – реवेशе Морското гърло. – Това е вест, това е вест!

– Какво има, Морско гърло? – попитаха в един глас другите комини. – Защо се радваш?

Северният вятър запълзя по покрива на самотната вила, прошепна нещо много важно в ухото на всеки комин.

Сега вече всички знаеха, че на покрива на къщата се укриваше млад момък, много опасен за властта, когото явно някой преследваше много строго.

– Пази го от студа! – каза Дългият рог. Може би е ранен! Ако му се случи нещо, да знаеш, че ще те изгърбуша като волски мях.

– Не ставай смешен, старче! – отвърна Морското гърло. – Момъкът се чувствава отлично до топлия ми гръб. Сега спи и сънува, а когато се събуди, ще го попитам за неговите рани.

– Колко е романтично! – тънко изписка Флейтата. – Навярно цял ден се е борил с лъвовете, затова е уморен!

Дългият рог я погледна с укор.

– Този момък има друга съдба – каза той. – Този момък го преследват за нещо, което ние, комините, не можем да разберем.

Северният вятър обиколи целия покрив и слезе на двора. По следите му дърветата люлееха клони и се навеждаха ниско до земята.

Сега комините мълчаха, защото те можеха да говорят само когато Северният вятър духаше в гърлото им.

На другия ден момъкът се събуди. Той спа цяла нощ на покрива и когато отвори очи, видя пред себе си ярка слънчева утрин. Изправи се полека, но свит от болка, обърна очи към града, който долу едва се виждаше, целият обвит в мъгли и сажди. Момъкът дълго гледа натам, после сви заканително юмруци и ги размаха по посока на черното чудовище, както наричаше той големия град.

– Ще дойде ден и аз ще се върна! – прошепна той. – И за всяко човешко страдание ще се разплатим!

Това не остана незабелязано от комините. Те го гледаха с обич и слушаха с възхищение думите му. Дългият рог искаше да каже нещо на Морското гърло, но, както знаем, Северният вятър го нямаше, за да духне в гърлото му.

Брезата, която стоеше зад вилата, привечер се разтрепера. От

клоните ѝ се посипаха листа с цвета на старо злато.

– Аууу! – ревна Морското гърло. – Иде буря, иде буря!

– Стига си дрънкар! – обади се Дългият рог. – Какво става с момъка?

– Превързва раните си – каза Морското гърло. – Кани се да слезе от покрива.

– Не му позволявай! – рече Дългият рог. – Ако слезе в града, ще го убият.

– Колко е романтично! – обади се Флейтата. – Този момък е безумно храбър, аз го обичам!

Дългият рог се изправи на пръсти и надникна наоколо. Идеха глутница стражари, които с широки крачки се втурнаха в градината. Водеха дресирано куче с широко изплезен език.

– Тук е! – захили се един от тях, онзи, който водеше кучето. – Сега вече няма да ни избяга!...

– Пази се! – каза друг. – Този бандит е опасен и може да ни изпочука като зайци. Конспираторите са винаги въоръжени.

Кучето се изправи върху стената на къщата и залая настървено.

– Залегни! – чу се команда.

Стражарите залегнаха, готвейки се за стрелба.

Момъкът ги видя още когато идваха. Той полази по покрива и се скри зад Дългия рог. Коминът почувствува, че Диша тежко. Видя особен блясък в очите му. В тях той прочете нещо, което го накара да се развълнува. Но в тях нямаше нито капчица страх. Долу стражарите лежах като сини сенки, върху които вятърът с досада хвърляше ръждиви листа.

„Дано не го забележат – мислеше си Дългият рог. – Ако го забележат, ще дам тревога.“

– Хей, Морско гърло – извика той, – пригответи се за нещо много страшно. Кълна се в старата вещица – така той наричаше зимата, – че скъпо ще продам вехтата си кожа, но ще запазя този чудесен момък! – Внимавай, Флейтушо – Дългият рог се разнежи, – сега ще видиш на какво е способен Дългият рог!

– Предай се! – чу се глас от двора. – Къщата е обградена.

Момъкът мълчеше и тежко дишаше. Кучето продължаваше да лае и да драще с нокти по стената на къщата.

Тогава един от стражарите се покачи върху брезата и стреля. Куршумът оципа рамото на Дългия рог, вдигна прах и парчета вар затрополиха по керемидите. Дългият рог въздъхна, без да усети болка.

– Ще видиш ти, синя хрътка – каза той и се почеса зад ухото.

– Страх ме е! – изписка Флейтата. – Сърцето ми бие до пръсване. Ох, ще умра от страх!

– Дръж се, Флейтушо! Виждала си и по-страшни бури!

Момъкът надзърна с очи и видя синия стражар, оплетен в клоните на брезата като синкав бръмбар. Той леко измъкна ръката си и стреля по посока на брезата. Огромното насекомо падна от дървото.

– Аууу! Отлично! – извика Морското гърло. – Двайсет дюйма по палубата. Ура!

– Престани с твоите моряшки измислици! Не виждаш ли, че момъкът е в опасност!

Стрелбата се усили. Стражарите стреляха непрекъснато и куршумите жилеха по покрива като разярени оси. Няколко куршума удариха тънката шия на Флейтата. Тя се залюля и падна.

– Умирам! – извика тя. – Вече не ме е страх. Прощавайте!...

И тя се търкулна от покрива, праметна се и падна точно върху главата на стражарското куче. То изквича и умря с отворена уста.

– Бедната! – промълви Дългият рог. – Не очаквах това от една слаба и крехка душа. Сега ще ни бъде тъжно без нейната флейта. – И той поклати рамене, защото един залп го удари точно по кръглата шапка.

– Дръж се! – каза той шепнешком на момъка. – Здрав ли си? Само не се показвай навън, защото онези злодеи в двора не обичат да се шегуват. А за шапката ми не се тревожи, Дългият рог си знае работата.

Но момъкът не отговори. Дългият рог почувствува със сърцето си, че той е мъртъв. Обърна се и го видя легнал по очи върху покрива, прегърнал снагата му с две ръце. На устата си имаше ярка червена роза.

Отдолу продължаваха да стрелят. А на покрива Северният вятър си играеше с малките вихрушки прах, който се вдигаше от следите на разярените куршуми.

– Ду-ду-ду! Чуваш ли, Морско гърло, момъкът умря!

– Аууу! – на свой ред се обади коминът. – Смъртта е за силните. Смъртта е за силните...

– Нека изпратим с песен храбрата му душа – каза Дългият рог. – Хайде, приятелю, приготи се да изпълниш своя последен реквием! Знаеш ли какъв човек загина?

И двата комина засвириха, както никога в своя дълъг, изпълнен с бури живот. От коравите им гърла се изтръгнаха мощни, тъжни звуци, сякаш протестираха за убития млад момък.

– Ду-ду-дууууу! – стенеше Дългият рог. – Имаше един много беден

момък, който се бореше за щастието на хората. Той работеше по дванадесет часа на ден и имаше страшно бледо лице. Ду-ду-дууу! Беше смел момък, разнасяше позиви из града и ношуваше по покривите на къщите. Ду-ду-дууу! Той загина, той загина! Убиха го на покрива на една планинска вила.

От време на време Дългият рог спираше, за да си поеме дъх. И тъкмо тогава се чуваше дрезгавият глас на Морското гърло:

– Ауууу! Слушайте, слушайте! Слушай и ти, скитнико Северен вятър! Този момък беше безумен мечтател. Той искаше свобода за хората и хляб за всички... Той беше щастлив, че можеше да обича и да се жертвува за другите... Аууу! Слава на силните, слава на силните!

Може би Морското гърло щеше да каже още нещо за убития момък, но тъкмо тогава силен гръм разтърси снагата му. Той се олюля, разпадна се на парчета и рухна върху стряхата. Издигна се чер облак от сажди и прах.

На покрива остана само Дългият рог. Той видя гибелта на другаря си, погледна още веднъж убития до него момък, видя алената роза в устата му, заклати се тежко и тръгна с широки крачки по покрива на къщата.

– Бягайте! – извикаха отдолу.

Стражарите се пръснаха.

– Ду-ду-дуууу! – викна подире им Дългият рог и със страшен скок скочи от покрива. Брезичката, която беше видяла всичко, от страх затвори очи.

КРАЙ

© Николай Соколов

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9165>]